

„Originální hlas
v šedi současné krimi.“
– MICHAEL CONNELLY

Zrádné loviště

PŘÍPAD PRO KATE SHUGAKOVOU

Severská
krimi
z Aljašky

DANA STABENOW

Zrádné loviště

**KNIHY DANY STABENOW
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Kate Shugaková

Chladný den pro vraždu

Devátá oběť

Pod hladinou

Černé zlato

Hra s ohněm

Když krev promluví

Mrazivé tání

Zrádné loviště

Připravujeme

Lovcův měsíc

Zrádné loviště

DANA STABENOW

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Dana Stabenow, 1998
Translation © Hana Láryšová, 2023
Cover © Jan Matoška, 2023
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-432-9 (pdf)

pro Lauru Anne Gilmanovou

*jsi vysněnou redaktorkou všech spisovatelů
a zcela jistě tou mojí*

Jedna

Letní obloha byla bez mráčku. Z modré vody vyskočil losos a vzápětí s plesknutím dopadl zpátky na hladinu, až se to rozlehlo po celé zátoce. Rybářská sezona začala přesně v poledne a bude trvat ještě hodiny, než výkupní loď vůbec začne přijímat dodávky od rybářů. A to i přesto, že se plováky na tenatových sítích zběsile houपालy a slibovaly rušné a produktivní období.

Rybáři se připravovali ke spuštění člunů, ale na palubě *Freyi* nastal čas, aby si na přídi rozložili lehátka, vyhodili si nohy na zábradlí a snědli tlusté sendviče z domácího chleba s rostbífem a štedrou vrstvou křenu. Nastal čas na líné komentáře o schopnostech, nebo spíš jejich nedostatku, které prokazovali kapitáni zhruba čtyřiceti lodí rozmisťujících sítě co nejbliž k říčním bójkám, aniž by na sebe upozornili poldu.

Onen zmíněný polda, osmadvacitiletý Lamar Rousch, brázdil vodu nedaleko, jeho gumový člun vypadal vedle přesily rybářských lodí s trupy posetými jizvami z mnohých bitev chabě a zranitelně. Na sobě měl hnědou uniformu Oddělení ochrany ryb a volně žijících živočichů Aljašské státní policie. Stál na člunu

toporně zpřímá, jako by tím mohl někoho zmást, že dorostl do výšky celých sto pětapadesáti centimetrů namísto pouhých sto padesáti dvou. Kate by mohla vyprávět. Pozorovala ho, jak gestikuluje na Joea Anahonaka a posádku *Darlene*, aby se vzdálili od bójek Amartuq Creeku. Bzučení přívěsného motoru na zádi jeho nafukovacího člunu přitom znělo jako našťvaná vosa.

Joe se drze zazubil, okázale Lamarovi zamával a posunul se možná tři metry jižně od ústí řeky. Jeho tvrdohlavý postoj jasně naznačoval odhodlání nenechat se odstříhnout. Stávalo se to, když člověk nedával pozor nebo měl smůlu. Chvilkové rozptýlení a jiný rybář s lepším postřehem spustí síť do vody mezi vás a říční bójky a vy ztratíte výhodu být nejbliž úzkému trychtýři, kterým proudí stovky tisíc lesknoucích se červených lososů. Po pěti letech ve výživných hlubinách Severního Pacifiku byli vykrmení a kypěli zdravím a teď zoufale prahli po znovudosažení té části řечиště, kde se zrodili, aby se tam sami vytřeli a zemřeli. Nakonec se vraceli spočinout a shnít na oblázkovém dně svých předků.

Ne poprvé Kate přemýšlela nad tím, jak marnotratná je příroda. Nepamatovala si přesná čísla, ale bylo to nějak takhle: Ze čtyř tisíc lososích jiker, které každý rok vypustí jediný losos, řekou do slané vody doplave jen dva tisíce kusů mladých ryb. Z těch dvou tisíc to do hlubokého oceánu zvládne jen tisícovka. Z té tisícovky se do Průlivu prince Williama vrátí osm. Z těch osmi se do míst, kde se proti proudu řeky budou třít, dostanou dva. Dva přeživší ze čtyř tisíc jiker. Vždy když se dívala přes zátoku plnou skákajících, lesknoucích se lososů, kteří se vraceli domů navzdory nepředstavitelně špatným vyhlídkám, ji ohromila vynalézavost přírody a cítila respekt k jejímu úspěšnému dílu s mnoha vestavěnými pojistkami.

Místní garant úspěšného díla najel svým nafukovacím člunem mezi ústí řeky a *Terru Jean* Yuriho Andreeva. Yuri nehnul ani brvou a sít ze sporné oblasti vytáhl. Joe po něm zvesela křikl pozdrav, jenž Yuri důstojně ignoroval a jen o vlásek se vyhnul vnější bóji zakotvené sítě, jejíž majitel na něho zakřičel z pláže. Toho ignoroval taky.

Nahazovalo se tu ostošest i ze břehu, nejen z lodí. Tihle rybáři věřili přílivům a proudům a samotným lososům, že se podělí o část z mocných hejn hrnoucích se do zátoky. Z paluby *Freyi* jejich vybavení vypadalo jako dlouhá nepřerušovaná řada bílých zátek protkaná oranžovými kotevními bóji, pečlivě odstupňovaná šňůra korálek na tmavě modrém hrdle zátoky.

Předešlého dne nesvítilo slunce a voda měla kalnou, matně zelenou barvu. Kate spláchla poslední sousto rostbífů dlouhým hltm vlašné vody a protáhla se jako kočka, takže svých sto padesát dva centimetrů o notný kus prodloužila. Snažila se co nejlíc nastavit slunci.

Její snědá pleť už získala tmavší odstín a napadlo ji, jestli by si přece jen neměla ustříhnout spodek trička. Rukávy už byly pryč, stejně jako lem u krku a velká část jejích starých džínů. Ale nakonec se rozhodla, že na plný žaludek by to byla příliš velká námaha, a zavřela před sluneční září oči.

Byla spokojená. Kate milovala rybolov a všechno s ním spojené od prvního záblesku stříbrných šupin pod průzračnou vodou v bystrině na jaře, přes vykupování ryb a různorodé výstřední potřeby rybářů, lodě s tenatovými sítěmi a lodě s vlečnými sítěmi, až po sto fyzických rozdílů samotné flotily – dřevěné a sklolaminátové trupy vyrobené těmi nejlepšími řemeslníky či přestavěná plavidla pobřežní hlídky, malé motorové čluny a motorové lodě

a plavidla s košelkovými nevody. Dřina jí teprve začne, ale až začne, bude milovat i ji. Hluboce ji uspokojovalo vědomí, že je součástí něčeho, co byl v podstatě rituál táhnoucí se zpět až do dob, kdy začal člověk v pravěku rybařit ve vodách, z nichž vzešel, lovil kořist, kterou nikdy nenapadlo nechat si narůst nohy a vyjít na souš. Její rodina rybařila v Aljašském zálivu po tisíc let. Byla to pro ni s láskou chovaná a se ctí dodržovaná tradice.

Stařec vedle ní se zazubil. „Není to pohoda?“

„To teda je.“ Mohutně zívla. Slunce zalévalo krajinu zlatavým světlem. Vlnky pleskaly o trup, pomíjivý západní vánek jí ovíval tvář a *Freja* se na vlně na okamžik vzepřela nadcházejícímu přílivu. Kate otevřela jedno oko, ale příďová i záďová kotva držely, takže ho zase klidně zavřela. Uslyšela hluboké zafunění a sklouzla rukou z opěrky křesla. Obluda se s téměř rozkošnickým zasténáním převálila na bok a vyhodila nohy do vzduchu. Podrbej mě na bříše, prosím. Kate se usmála a s očima stále zavřenýma feně vyhověla.

Odněkud z pravoboku se ozval slabý výkřik.

Nikdo se ani nepohnul.

Ozval se znovu, tentokrát hlasitěji a hned po něm další s narůstající intenzitou a obavami.

Obluda si podrážděně odfrkla a zvedla hlavu, aby dohlédla na Kate. Kate si ztěžka povzddechla, otevřela oči a zadívala se na starého Sama na lehátku vedle ní. Starý Sam kreativně zaklel, postavil se a přešel k zábradlí, kde si jednou rukou zastínil oči proti slunci. Z příďe uviděl na levoboku loď s tenatovou sítí – *Tanyu*, asi, odhadl s přimhouřenýma očima – a se dvěma zpotenými, vystresovanými, nadávajícími muži na přídi. Větší část sítě byla ve vodě a ti dva jako by se s ní přetahovali. Vytáhli ji

kus k sobě, síť stáhla je i loď dopředu, oni zatáhli zpátky, síť je zase stáhla vpřed. Sam užasle sledoval, jak za sebou loď zanechává brázdu malých vírů opile, ale vytrvale proudících k ústí zálivu a Průlivu prince Williama.

„Zatraceně,“ pronesl uctivě.

Kateina židle zaskřípala a na palubě se ozvaly její kroky. „Co je?“

Vrásky jak havraní nožky v koutcích jeho jasně hnědých očí se prohloubily. „Kapitán Nemo buď potřebuje výsadkovou loď, nebo se Dougovi zamotal do sítě platýs.“

Kate přimhouřila oči. „Táhne je proti proudu.“ Fascinovaně sledovali, jak pod hladinou mizí i plováky na tenatové síti. Najednou sebou síť škubla, loď se nahnula doleva a poškrábala si levobok o pravobok *Angelique*. Rhonda Pettingillová vzhlédla od vymotávání více než dvacetikilového lososa čavyči ze své sítě a ten pohled ji natolik ohromil, že nedokázala dělat nic jiného než zírat. Když *Tanya* přetrhla plováky na síti *Marie Josephine*, Terry a Jerry Nicolovi byli sdílnější.

„Krucí,“ řekl starý Sam a poškrábal se za uchem. „Proč to prostě neuřezou?“

„Hmm,“ uvažovala Kate.

Zadíval se na ni. „Co je?“

Vrazila si ruce do zadních kapes a zhoupla se v bocích, zatímco obdivovala opálení ohnutého kolena. „*Tanya* ztratila jednu síť minulý týden, ne? Nezůstali viset na Jahodovém útesu?“ Nechala mu chvilku na rozmyšlenou. „A víš, že se Doug chová jako kretén vždycky, když prohraje s rybou.“

„Krucí,“ zopakoval stařík, povzdechl si a zatvářil se truchlivě. „A já si právě začínal zvykat na život zahálčivého gentlemana. Vytáhni ty zatracené kotvy, Shugaková, a já jim hodím řetěz.“

„Jasně, šéfe,“ zazubila se Kate a šla vykonat, co jí bylo poručeno.

Paluba *Freji* se otrásla, když na ní zarachotil poslední článek řetězu, z něhož kapala voda. O chvílku později vyrazili na pomalou, opatrnou cestu mezi loděmi, plováky, čluny a rybáři zběsile vybírajícími sítě. Pod hladinou se mrskala obrovská hejna lososů v horlivé snaze dostat se do ústí řeky, jejich stříbrné boky v hlubinách potemněly do barvy břidlice.

Tanya dorazila k ústí zálivu v okamžiku, kdy ji *Freya* dostihla. Doug, tmavovlasý kostnatý muž, mlčky zuřivě pracoval na přídi vedle malého tlustého blondáka, jehož většinou rozzářený obličej nyní nabył stejně odhodlaného soustředění.

Starý Sam stáhl na můstku okýnko, až zarachotilo, a zakřičel: „Zavezu nás na stejnou úroveň, Kate, ty přehoď ráhno!“

Stěžně se tyčil těsně za nástavbou na přídi. Kate snížila ráhno a uvolnila hák připevněný k řetězu. Obojí se zhouplo přes bok lodi. „Ahoj, *Tanyo!*“ křikla, její ochraptělý hlas se přes vodu jasně nesl. „Doug! Jime!“

Doug vzhlédl právě včas, aby hák chytil. Za zádí se vařila voda, Sam zařadil na *Freje* zpětný chod a zastavil vlečnou loď. Doug a Jim naložili na hák tolik sítě, kolik udržel. Kate ho na opačném konci obtočila kolem cívky a spustila naviják. Zaúpěl na protest proti těžkému nákladu a *Freya* se trochu naklonila, zatímco vytahovali síť z vody.

Naklonila se ještě víc, málem tolik, aby se voda přelila přes pravobok, když se z vody vynořil obrovský platýs. Placatá ryba s hnědým hřbetem a bílým břichem měla obě oči na svrchní straně. Bojovala, aby se osvobodila, ale povedlo se jí síť jenom víc roztrhat. Kate měla připravenou dvaadvacítku, ale než ji

zvedla k rameni, Doug přeskočil na palubu *Freyi* a vytrhl jí pušku z ruky. Když spatřila jeho výraz, udělala rozumnou věc a ustoupila. Byl to automat a pět střel vyšlo tak rychle, že zněly jako jedna, načež následovala dlouhá ozvěna.

Doug držel pušku u ramene s prstem na spoušti a vteřiny ubíhaly. Platýs sebou naposledy křečovitě škubl, vytrhl další dva metry síťové a ochabl. Kate mlčela. Ačkoli Doug zabil monstrum, které mu zničilo vybavení a pravděpodobně ho připravilo i o týden rybolovu, s uspokojením, byla to stejnou měrou nutnost jako odplata. Neodvažovali se vytáhnout platýse na palubu živého. Byl dost velký na to, aby rozmlátil *Freyu* na cimprcamp.

Když ho vyzdvihli na palubu, tlamou tlačil do dveří nástavby a ocas ohýbal nahoru o lodní kuchyni. Ploutve téměř, ale ne zcela po obou stranách z lodi přesahovaly.

Užasle se nad ním sehnuli. „Kristova noho,“ pronesl starý Sam zbožně. „Jak myslíš, že je velký, Dougu?“

Doug byl pořád našťvaný. „Myslím si, že je na hovno, že ho nemůžu zabít podruhé.“

„To je na pytel, že nemáme dost velkou váhu na to, abychom toho hajzlíka zvážili,“ zahloubal se Jim. „Vsadím deset babek, že má aspoň dvě stě padesát kilo.“

„Možná dvě stě sedmdesát,“ řekla Kate.

„Tři sta dvacet,“ odhadl Sam a aby svá slova zdůraznil, odplivl si přes bok lodi.

„Jestli nemá aspoň tři sta šedesát kilo, tak já jsem zoubková víla,“ vyletěl Doug. Ostatní moudře zachovávali mlčenlivost.

Ticho přerušilo škrábnutí člunu o trup na levoboku. Kate se překvapeně rozhlédla, rychle vstala a pak se radostně rozzářila. „Teto Joy!“

„*Alaqabu*,“ řekla teta Joy, jejíž kulatý obličej vykoukl nad zábradlím. „Tomu já říkám úlovek, Samueli.“

„Jako kráva, Joy, děvče.“ Stařec se postavil a nabídl jí ruku. „Pohni zadkem a popadni nůž, hodila by se nám pomoc.“

Stará žena se rozesmála. Kate si nemohla pomoci a musela se usmát také. Stejně se culily i tři další ženy dosud usazené v malém motorovém člunu přiřazeném k trupu *Freyi*. „Ahoj, teto Vi. Ahoj, teto Edno. Teto Balasho, nevěděla jsem, že jsi v rezervaci.“

Teta Joy přijala ruku starého Sama a s hbitostí, která byla v rozporu s jejím věkem i kily, překročila přes bok lodi na palubu. Ostatní ženy ji následovaly. Kate všechny představila. „Dougou, Jime, tohle je Joyce Shugaková, Viola Mooninová, Edna Aguilarová a Balasha Shugaková. Moje tety.“ Řekla to hrdě, ač nepřesně. Jedna z nich byla opravdu její teta, ostatní tři byly pratety a sestřenice, ale jejich vztahy byly tak spleť a zahrnovaly i manžela sestry Kateiny babičky, který se rozvedl se svojí první ženou a znovu se oženil a přestěhoval do Ouzinkie, že by jejich rozuzlení trvalo půl hodiny. Joy byla z těch čtyř nejmladší, sotva pětadesátiletá žába. Teta Vi se ke svému věku nikdy konkrétně nevyjadřovala a zbývajícím dvěma bylo lehce přes osmdesát. Pleť měly snědou jako kaštany, seschlou jako ořechy a obličje kulaté a veselé jako Santa Claus. Člověka povzbudila už jen jejich blízkost.

„Jste na cestě do rybářského tábora, Joy, děvče?“ zeptal se starý Sam.

Kate si vybavila rodinný rybářský tábor asi kilometr a půl proti proudu Amartuq Creeku, od jehož ústí se ani ne před půlhodinou pokusil Yuri Andreev odříznout Joea Anahonaka.

„Ano,“ odpověděla teta Joy. „Přiletěly jsme s Georgem z Nihilny a z Cordovy jsme dorazily s ranním přílivem.“ Rozzářila se. „Samy skáčou do sítí, že?“

„Doslova,“ řekl Sam.

Jako na zavolanou potvrdil jeho slova výkřik kdesi u přístavu. Pete Petersen na *Monice* vytáhl něco, co vypadalo jako čtyřiatřicetikilový čavyča, který se prodává do konzervárny za šest dolarů za kilo.

Kate se zadívala na starého Sama. „Tu palubu budeme brzo potřebovat.“

Přikývl. „Přines nože.“

Kate zamířila do nástavby. V místě, kde se předtím zužovala do špičky, se vytvořil úložný prostor, který sloužil jako spíž, sklad náhradních dílů, náradí a kdejakého haraburdí. Uvnitř byla tma jako v pytli a Kate jednou rukou přidržela otevřené dveře, zatímco druhou šmátrala po baterce zavěšené na hřebíku na přepážce. Prostor byl tak přečpaný věcmi, že ani baterka jí moc nepomohla, a než se dostala k řeznickým špalkovým nožům, odřela si holeň o bednu vajec, malíčkem nakopla malou kartonovou krabici plnou zaprášených mosazných klik a copem se zachytila o svazek háčeků na platýse.

Byly to nože s širokou ostrou čepelí a plastovou rukojetí a jakmile je přinesla na palubu, všichni přítomní se o ně podělili a sehnuli se k porcování platýse a záchraně toho, co zbylo ze sítě Douga a Jima.

Čtyři ženy se k nim připojily a každá vytáhla svůj vlastní nůž s gestem, který Kate neodolatelně připomněl zneprátelené gangy ve *West Side Story*. Nože tetiček měly dlouhé, štíhlé a ďábel-sky ostré čepele s rukojetmi vyřezanými ze dřeva, kosti a paroží

a tetičky s nimi v řezničíně předčily i starého Sama, jenž se tak živil asi jenom šedesát let.

K překvapení všech a k Jimově vroucí úlevě byla síť v lepší formě, než jak vypadala s platýsem uvnitř. Doug mlčel a snědýma mozolnatýma rukama vyměřoval díry, které se budou muset spravit, než budou moct zase lovit. Na druhou stranu tady nikde nestála opravna sítí. Kate si vzpomněla, že jeho žena, Loralee, před šesti měsíci porodila miminko, vánoční dáreček jménem Eddie, usměvavé dítě se světlými vlasy a obrovským modrým očima své matky a hranatou čelistí nesoucí náznak otcovy tvrdohlavosti.

Doug na sobě musel cítit Katein pohled, vzhlédl a zadíval se na ni. Kate měla zdravý pud sebezáchovy a zdržela se jakýchkoli projevů sympatie. Doug by si je přebral jako litování a hrdost by mu nedovolila přijmout jakékoli nabídky další pomoci. A jak znala svoje tety, nabídka pomoci přijde vzápětí.

„Máte jehly a motouz?“ promluvila teta Vi vedle ní.

Dougův zrak sklouzl z mladé ženy ke starší. „Cože?“

Teta Vi trpělivě zopakovala: „Máte jehly? Máte motouz?“ Neodpověděl, proto pokračovala ještě trpělivěji: „Abychom ti spravily síť?“ Ukázala na ostatní ženy. „Já a moje sestry, ty sežeh jehly a motouz a my ti pomůžeme.“ Čekala.

Pohledem zkontroloval tváře ostatních tří – tvářily se lhostejně. Vrátil se k tetě Vi. „Jistě,“ řekl pomalu. „Mám jehly i motouz.“

„V nástavbě mám náhradní pouzdro,“ vložil se do toho starý Sam a zadíval se na Kate. Kate, která si třela odřenou holeň, si ztěžka povzddechla a vrátila se na před.

Teta Vi rozhodně přikývla. „Dobře. Spravíme to.“

„Já nevím...“, začal Doug a tetě Vi došla trpělivost.

„*Freyja* nepluje nikam. Zavěsíme síť za plováky na příď, druhý konec z *Tanyi* a pomocí našeho motorového člunu a Samuelova člunu ji opravíme směrem ke středu.“ Doug otevřel pusu, ale nedala mu šanci. „Znovu přišijeme i plováky.“

Doug nevypadal přesvědčeně, ale Jim ho praštil do zad. „Jasně, to by šlo. Nejsou velké vlny, a když se do toho pustíme všichni, budeme to mít hned. Možná ještě dnes.“ Věděl, a Doug to věděl taky, že dostali nabídku, která se neodmítá. Ty čtyři stařenky měly víc zkušeností s opravou sítí než zbytek flotily dohromady.

Doug byl hrdý člověk s vrozenou neochotou přijímat almužnu, a ještě silnější nechutí být někomu zavázán. Kate ho sledovala, jak tu hrdost překusuje a sklání hlavu před nezbytností a možná i před štědrostí věku a zkušenosti. Tety si během svých dlouhých let na řece pravděpodobně roztrhaly notný kus sítí a dobře věděly, jaké to je bezmocně přihlížet, zatímco člověku uniká roční úlovek, a jaké to je mít v zimě hlad. „Díky, Violo. Já... díky.“

Pokrčila rameny. „My si pomáháme. Ty nám taky někdy pomůžeš.“

A bylo to. Dřív, než by to člověk převyprávěl, měly síť zavěšenou přes příď *Freyi*, teta Edna s tetou Balashou ji spravovaly z motorového člunu, Doug a Jim spravovali z *Tanyi* a teta Vi s tetou Joy se míhaly tam a zpátky na Samově lehkém člunu, brebentily a neustále se smály, plastové jehly se na slunci jen leskly.

Spravit mokrou síť není jednoduché, ale podařilo se jim to. Měli to o to jednodušší, že šlo o síť s patnácti oky, neboli

o hloubce čtyř a půl metru od plovákové po zátěžovou šňůru, určenou pro rybolov v mělčích vodách poblíž břehu. Ale pořád byla patnáct metrů dlouhá a spravovat síť na vodě bylo přinejmenším ošemetné, ať už byly vlny, nebo ne, a trvalo jim dvě hodiny, než jich všech osm vyzdvihlo spravenou síť zpátky na palubu *Tanyi* a Doug s Joem ji znovu navinuli na naviják na přídi.

„Počkej,“ řekl Jim, když se ji Doug připravoval vypustit, a přeskočil na palubu *Freyi*. Uklouzl a málem upadl na vnitřnostech a krvi, která tam zůstala po platýsovi, jehož Kate se starým Samem porcovali, zatímco ostatní spravovali síť. Vzal tetičku Vi do náruče dřív, než stačila uhnout, zaklonil ji a důkladně ji políbil. Odtáhl se a zazubil se na ni. „Díky, Violo. Požádal bych tě o ruku, ale už jsem ženatý. Nechceš si místo toho zaskotačit?“

Teta Vi se karmínově zarděla a vynadala mu v aleutštině vylepšené několika výrazy, které Kate rozklíčovala jako athabasštinu, a navrch přidala pár vulgarit jen tak pro radost. Ostatní tři tety se klátily smíchy a Jim se široce zazubil a hupsnul zpátky na svoji loď.

Dokonce i Doug se usmíval. „Díky, tety,“ zavolal, když odrazili. „Máte to u mě. Sakra, máte to u mě desetkrát!“

„Schováme vám pár steaků!“ zavolala Kate. Oba muži jim ještě jednou zamávali, než se vrátili k vážné práci – lovu lososů pro obživu.

Sledovali *Tanyu*, dokud si nenašla místo, kde spustila síť do vody, a pak se otočili zpátky k platýsovi. Měl bílé maso, ale krev stejně rudou jako kterýkoli losos a pořád jí bylo na palubě *Freyi* pozhnaně, navíc naředěné mořskou vodou, která ji udržovala tekutou.

Kate vždycky zajímaly žaludky všeho, co její rodina zastřelila a snědla. Obsah žaludku vyprávěl příběh sám o sobě. Pamatovala si jednu laň, která měla žaludek plný mořských řas, borůvek a několika uzávěrů z plechovky. Kuchat platýse bylo obzvláště zábavné, protože strávil celý život luxováním mořského dna. Poslední jídlo tohoto monstra se skládalo z kraba, dvou tresek, zhruba stovky tygřích krevet, proděravělé plechovky kočičího žrádla, kousičku korálu a tmavě hnědé brodicí holínky, trochu obnošené na to, aby se ještě dala použít.

„Řekni mi, že v té holině není noha,“ požádal ji Sam. Kate se nepřítliš nadšeně pustila do ohledání. Bota byla prázdná. Oddechli si. Všichni věděli, že platýs hledá svoji potravu u dna, a všichni věděli, co se potopí až na dno, když to přepadne přes palubu, a všichni věděli, že platýs má rád jídlo uleželé. Nebránilo jim to pochutnávat si na platýsovi či krabovi, když už jsme u toho, ale noha v brodicí holínce by jim asi přeci jen způsobila zažívací potíže.

Vnitřnosti hodili přes bok lodi a začali porcovat maso na kousky vhodné k vaření. Už jenom líčka z platýse by všem šesti vystačila na večeři. Když konečně vyjmuli páteř, výsledné fillety byly obrovské.

Stejně tak srdce. „Ježíši,“ pronesl starý Sam. „Koukej na to.“ Podal ho Kate. Potřebovala obě ruce, aby ho udržela.

Tmavě červená hrouda drsného svalstva jí zapumpovala v dlaních. Jedním skokem byla u zábradlí, na které stále tlukoucí srdce položila, a couvla. Sam hýkal smíchy a čtyři ženy se chichotaly. Katein obličej potemněl. Měla tu zatracenou věc hodit do vody a byl by pokoj.

Přišla ji zachránit Obluda. Půl metru od zábradlí se zarazila, natáhla krk, zježily se jí chlupy, vycenila zuby a začenicchala.

Vykulila oči a zadívala se na Kate, ale od ní se pomoci nedočkala.

Otočila se zpátky k srdci, natáhla krk ještě víc a znovu k tepajícímu masu čichla. Znovu vycenila zuby, o krok ustoupila a zhluboka bafla. Tímto zvukem dokázala zastavit medvěda hnědého, ale platýsovo srdce bilo neohroženě dál. Obluda vrčela, couvala na ztuhlých nohách a nespouštěla žluté oči z rudé hroudy. Stáhla se na před, kde zůstala, dokud nazítří ráno nedorazili do Cordovy.

Kate by se k ní nejraději přidala. Orgán vyňatý z rybí hrudi, oddělený od těla, které teď vykostovali a krájeli na steaky, tloukl neochvějně dál, zvedal se a klesal na černě natřeném zábradlí.

„Jak dlouho to bude dělat?“ zeptala se.

Sam pokrčil rameny. „Viděl jsem je tlouct ještě celé hodiny po vyříznutí. Asi nejsou připravená to vzdát.“ Široce se na ni usmál. „Vadí ti to?“

Kate se napřímila a zalhala jako zkušený polda. „Samozřejmě že ne.“

Sam se smál a to zatracené platýsovo srdce tlouklo, zatímco tahala nahoru kbelíky vody na spláchnutí paluby. Bilo dál, když balila a ukládala filety do mrazicí místnosti vedle strojovny pod zádí, a nepřestávalo, ani když je Sam navedl do původního kotviště právě včas, aby k nim mohla přirazit první naložená rybářská loď a Kate začala spěšně řídit nakládku ryb do podpalubí.

„Dobře, holka, ať nám to přetéká přes poklopy,“ hulákal starý Sam z můstku. „Nastal čas lovu a sběru.“

Dvě

Měli štěstí, štědrý úlovek povzbuzoval rybáře k tomu, aby na *Freyu* vyložili plný náklad a vrátili se pro další. Kdyby to nešlo tak rychle, lodní prostory menších lodí by se do večera nezaplnily a odvezli by si ryby do konzerváren v Cordově sami, protože tak za ně dostanou navíc dvě penny na kilo. Starý Sam si ty dvě penny strhával. A vzhledem k tomu, že Kate vyplácel podíl pro lodmistra, souzněla s ním, že na ty dvě penny mají nárok.

Sundali poklopy, prkna dlouhá tři a půl metru, a odhalili čtvercovou vpusť do nákladového prostoru *Freyi*. S odporem, kterému Kate sama nerozuměla, přemístila stále tlukoucí srdce na záď, aby nepřekáželo, ale popravdě spíš aby ho měla z očí.

Hodila by ho přes palubu, ale to by starý Sam nemohl rozjařeně pozorovat každý její krok. I on by ho hodil přes palubu, jenže by přišel o perverzní potěšení z toho, jak moc jí to vadí. S těmi dvěma bylo platýsovo srdce odsouzeno k bušení na zábradlí až do konce úředně vymezeného času pro rybolov.

Kate se smála sobě i jim oběma, dokud jí sprška od příplouvající lodi nepřipomněla, aby se dala do práce, než starému Samovi

zase stoupne testosteron, a doklusala zachytit provaz, který jí hodil Tim Sarakovikoff.

Byl kapitánem malé rybářské loďky jménem *Esther* po svojí matce, která bude pyšná, až uslyší, že její jmenovkyně přiřazila jako první.

O pár centimetrů Kate převyšoval, měl široká ramena a svalnaté paže. Tim byl zarudlý radostí a triumfem a v obočích mu ulpěly rybí šupiny. „Jsem tu první?“

„V lodním prostoru žádné ryby nevidím,“ odpověděla mu Kate.

Nakoukl průzorem dovnitř. „Nekecáš?“

„Nekecám,“ zazubila se Kate.

Tim se taky široce usmál, měl čistou pleť a rovné hnědé vlasy, které mu spadaly do očí. Kate si na kratičký okamžik dovolila zamilovat se do tohohle svěžího a pružného mládí, do jeho očividné šikovnosti, silně vyvinuté soběstačnosti a radosti z vykonané práce. „Jdeme na to,“ pleskla ho do ramene. „Hodte nám sem nějaké ryby.“

Rážno se přehouplo na stranu a Kate povolila dostatek lana, aby mohla spustit síťový koš, široký tunel ze sítě spuštěný z ocelového kruhu, na palubu *Esther*. Tim si nasadil gumové rukavice a házel ryby dovnitř, dokud nebyl koš plný. Kate potom přehodila rážno zpátky nad palubu *Freyi* a umístila ho nad otevřený nákladový prostor. Váhu ryb odečetla ze stupnice připevněné na ráhnu (staré dámě se dostalo inovace a díky svému předpotopnímu kapitánovi se *Freya* posouvala do dvacátého století akorát ve chvíli, kdy končilo), zatáhla za další lano, spodek koše se rozevřel a do podpalubí *Freyi* začali jako stříbrný vodopád dopadat lososi. Na břehu je potom smění za potraviny, školní uniformy, nájem a poplatky za loď.

Někdo na levoboku zakřičel a Tim, jemuž se po konečném přepočtu štěstím točila hlava, se vydal do lodní kuchyně za starým Samem, aby mu vypsál rybářský lístek. Kate se rozhlédla a uviděla, jak k nim přiráží *Terra Jean* Yuriho Andreeva. Yuri očividně nějaké ryby nachytl, ač se mu Joes Anahonaka nepodařilo odříznout.

Na čavyči bylo pozdě, ale *Esther* přivezla tři a *Terra Jean* pět, takže Kate hbitě vytáhla malou váhu, zvážila každou rybu zvlášť a nahlásila výsledky Samovi usazenému ve vší formálnosti na konci kuchyňského stolu. Tim se posadil v uctivé vzdálenosti na lavičku. Čtyři tety seděly mezi ním a starým Samem jako slípky na hřadě, v rukách svíraly hrnky s kouřící kávou a oči jim zářily zvědavostí.

Starý Sam s rybáři, kteří na palubu přivázeli úlovek, nikdy nevtipkoval. Už pětasedmdesátkrát trávil léto rybařením a vykupováním ryb ve vodách Průlivu prince Williama a bral byznys vážně a stejně vážně bral svoji pověst férového obchodníka. Jestliže starý Sam vypsál lístek, který udával, že Tim Sarakovikoff dodal dvě tuny a dvě stě šedesát osm kilo lososů nerky do jeho, Samova, lodního prostoru, aby byly doručeny do konzervárny Kamaishi Seafoods v Cordově, dostane Tim na ruku proplaceny ty samé dvě tuny a dvě stě šedesát osm kilo ryb za běžnou cenu za kilo v době doručení, až se vrátí do města nebo na konci rybářské sezony podle toho, co mu bude milejší.

Kdykoli Kate v příštích zběsilých hodinách vzhledla, uviděla, jak se flotila přesouvá, vyhazuje sítě, posádky lodí se na lehkých člunech přesouvají od jedné plovákové šňůry ke druhé a vytahují síť pokaždé, když spatří poskakující plovák, a vyprošťují z ní lososy zachycené do jejích ok pod hladinou. Byla to

těžká a namáhavá dřina a aljašští rybáři byli poslední z nezávislých obchodníků, paličatých, samostatných, vždy svárlivých, často cizoložných, a dle Kateina nepochybně zaujatého názoru vskutku obdivuhodných. Stát se ze všech sil snažil regulovat, kde mohou rybařit, ale rybáři doručovali, komu se jim zachtělo, což byl pravděpodobně ten, kdo jim zaplatí nejvíc za kilo, ale taky to mohl být ten, kdo je štve nejméně. A příležitostí ke štvání aljašského rybáře byla celá řádka. Vládli sami sobě a byli absolutně nezávislí, dokud je Matka bouří nechávala na pokoji a dokud posílali lodní poplatky do banky včas.

Připluly všechny, *Dawn, Rose, Darlene, Deliah, Tiana, Danica, Priscilla*, dodaly ryby a odpluly. Hodinu před koncem dnešního rybolovu přirazila k levoboku *Tanya*, Jim zářil a Doug byl málem v mdlobách úlevou. Doručili tunu a tři sta šedesát kilo a milerádi si odnesli lístek. Jim tentokrát požádal tetu Vi přímo o ruku a odmítnutí přijal v obdobně dobrém duchu. Dorazil i lehký člun tak naplněný, že nabíral vodu. U motoru seděla rusovlasá žena ve žlutém nepromokavém obleku, jedna z těch, kteří nahazovali ze stanovišť na břehu. Za ní následovala Mary Balashoffová, další ze břehu, ale z opačné strany pláže. Kate uviděla, jak třetí stejně naložený člun odráží z pláže a srovnává se do řady s jinou rybářskou lodí, ale byla příliš zaměstnaná na to, aby jim věnovala pozornost.

Freya už byla ponořená mnohem hlouběji než ráno, když *Esther* připlula podruhé, triumf mladého kapitána ustoupil vyčerpání, ale byla to šťastná únava, a když mu Kate řekla, že toho dne přivezli nejvíc, zrudly mu široké snědé tváře jako chlapci.

„Vážně, Kate?“

Usmála se na něho skoro stejně unaveně. „Vážně.“

Stál tam ohromený a potěšený, vychutnával si svoji chvíli. Bylo mu devatenáct a sám rybařil teprve druhé léto. „Počkej, až to povím tátovi,“ zazubil se najednou. „Počkej, až to povím mámě!“

Kate se rozesmála. „Mělo by jí to nějakou dobu dělat radost.“

„To neznáš moji mámu. Řekne, že když loď nese její jméno, měla by být nejlepší každý den.“

„A má pravdu,“ ozvala se teta Joy přísně zpoza nich. Otočili se a spatřili jiskřičky pobavení v jejich očích.

Tim se pokusil zamračit, ale nepovedlo se mu to. „Ach vy ženské, všechny držíte při sobě.“

„Ať si přijde ulovit vlastní rybu,“ navrhla Kate.

„Tenhle plán se mi líbí,“ rozzářil se.

Při pomýšlení na Esther, důstojnou starší s vášní pro bingo, musela Kate souhlasit a teta Joy se pobaveně rozesmála.

Ozvalo se ošklivé bouchnutí a škrábnutí o levobok. „Hej!“ křikla Kate a otočila se.

Za lodním šroubem rybářské lodi s bílým trupem, otevřenou horní palubou a navijákem na zádi se vířila voda. Seděla nízko na vodě, a jak ji kapitán naváděl na místo, klouzal se po palubě stříbrný losos. Na přídi stál podsaditý, zasmušilý, zhruba patnáctiletý mladík a hodil po Kate příďové lano, které jí málem šlehlo do obličeje. „Hej!“ ozvala se znovu a honem se shýbla, aby ho sebrala z paluby a důležitě jím mrštila zpátky po klukovi.

Ten uhnul, ale ztratil rovnováhu a přepadl do vody. Z otevřeného můstku se ozvalo hlasité zaklení. Zachmuřený muž zaradil neutrál a sklouzl se po žebříku na palubu. Popadl záďové

lano a hodil ho Kate. Tentokrát jí pěkně skočilo do rukou, rychle ho uvázala a přesunula se dopředu, kde muž vytáhl z vody příďové lano a provedli s ním to samé. Když skončili, chlapec se díky jedné z bílých pěnových bójek visících na vzdálené straně lodi akorát vytáhl na palubu a muž se nad něho postavil. Chlapec se narovnal, kapala z něj voda a třásl se. Muž se rozpřáhl a bekhendem – zdánlivě lehkým, nicméně vysoce efektivním – srazil chlapce zpátky do vody.

„Hej!“ křikla Kate potřetí.

Tim vedle ní zavrtěl hlavou. „Ne, Kate,“ řekl tiše.

Teta Joy zkameněla a z tváře jí vyprchaly veškeré stopy po smíchu.

Chlapec prorazil hlavou nad hladinu.

„To máš za to, že jsi posral dokování,“ pronesl muž nezaujatě. Počkal si, až se kluk vytáhne zpátky na palubu, tentokrát se mu viditelně třásla kolena, načež svůj bekhend zopakoval, stejnou rukou na stejnou stranu obličeje, chlapec dopadl stejnou parabolou do vody.

Tim popadl Kate za loket a přidržel ji. „Ne.“

Tentokrát zůstal pod hladinou déle. Kate už se za ním chystala skočit, když se vynořil. Muž stejně nezaujatě pokračoval: „A to máš za to, že jsi dal ty zasraný bójky na blbou stranu tý zasraný lodi.“

„Hej,“ řekla Kate a chraplavý hlas jí z hrdla vyšel jako zavrčení.

Chlap otočil hlavu a přeměřil si ji chladnými očima. „Ty si kurva hleď svého,“ dořekl bez emocí.

Kate sevřela ruce v pěst. Tim ji znovu chytil za loket. „Ne, Kate,“ zopakoval.

Tentokrát měl chlapec sílu jen na to, aby se vytáhl na bójku. Zůstal tam viset a položil si hlavu na ruce. Třásl se tolik, že on i bójka prakticky vibrovali o trup lodi. Chlap si odplivl vedle něho do vody, sáhl dolů, chytil ho za límec a vytáhl ho na palubu. Chlapec se na ni zhroutil jako mokrá, kašlající hromada.

Zhoupli se na brázdě za projíždějící lodí. Ten pohyb způsobil tření mezi *Freyou* a bílým trupem lodi beze jména – měla na přídi namalované jen číslo přidělené místními úřady. Chlap se sehnul a rozvázal bílé pryžové válcovité bójky z volné strany plavidla a přivázal je na stranu, která se škrábala o *Freyu*. Chlapec stále hlasitě škytal v louži slané vody a lososích šupin, a jak kolem něho ten chlap procházel, téměř ledabyly švihl nohou a nakopl ho do boku. „Vem si rukavice a začni házet ryby.“

Kate se pokusila vytrhnout Timovi ze sevření, ale on jí ještě naléhavěji zopakoval: „Nedělej to, Kate. Fakt. Nech toho. Já toho chlapa znám. Jenom to tomu klukovi desetinásobně zhoršíš.“

Sledovali, jak se chlapec drápe na nohy a přesouvá se ke skříňce, odkud vytáhl červenohnědé gumové rukavice s drsným povrchem, říkalo se jim opičí, Kate nevěděla proč. Zahleděl se na ty dva a nepřátelsky přimhouřil oči, levou tvář měl napuchlou a začínala modrat. „Na co čumíte?“

Tim neodpověděl. Kate taky mlčela a chlapec řekl: „Jste připravení, nebo jak?“ Hlas měl stejně plochý a příkrý jako ten chlap.

Za nimi se otevřely dveře lodní kuchyně a starý Sam stroze zavolal: „Time, pohni zadkem a pojď si pro lístek.“

Kate se nadechla a odpověděla chlapci stejným tónem, jakým s ní mluvil on. „Jo. Jsme připravení.“

Tím se odporoučel. Chlap s chlapcem se sehnuli a začali plnit koš, aby mohla Kate přeložit ryby do nákladového prostoru *Freyi*. Musela uznat, že to těm dvěma šlo skvěle od ruky – ohýbali se, brali ryby za žábry a házeli je přes obruč koše. Na druhou stranu, podle toho, co Kate viděla, bylo v chlapcově nejlepším zájmu, aby odváděl dobrou práci. Proklínala se, že to zatracené lano nechytla napoprvé, a jen taktak uhnula z cesty tříadvacetikilovému čavyči, který s hlasitým plesknutím dopadl na palubu.

Zahleděla se na kapitána. Hýbal se svižně, našlapoval ladně jako kočka a i ve velkých rybářských rukavicích pracoval obratně – stejně jako předtím při řízení lodi.

Vzhlédl a zjistil, že ho Kate pozoruje. Pomalu se narovnal k odvěti. Dal si s tím načas a temným pohledem pomalu přejížděl po lesklých černých vlasech, jasných oříškových očích s epikantem dodávajícím její tváři exotický, asijský nádech, vysokých rovných lícních kostech, jemné hnědé pokožce přerušené propletenou jizvou, která jí pŕlila hrdlo, napjatých svalech a jemných křivkách jejího těla vystavených na odiv v ustríhnutých džínách a tričku.

Nejdřív ji to překvapilo, ale vzápětí pocítila znechucení a zadívala se na něho drze a výsměšně, aby mu dala najevo svůj odpor. Byl malý a podsaditý, měl dlouhé paže a podbradek. Jeho obličej vypadal, jako by byl vysekaný krumpáčem. Měl tupé a brutální rysy, ale čistou pleť, oči mu zářily a vlasy stejně tmavé jako oči se leskly jako medvědí kůže.

Její zkoumavý pohled mu nebyl proti srsti, dokonce se na ni trochu usmál, mírně zvedl koutky úst. Kate se mimoděk zadívala k přídi, na Obludu. Sice ležela, ale s hlavou na packách všechno sledovala a nespouštěla ze zavalitého rybáře žluté oči.

Sledoval Katein pohled. Mírný úsměv se rozšířil. Dokonce i na tu dálku Kate viděla, jak se Obludě ježí chlupy za krkem, a byla ráda, když se ozval chlapcův unavený hlas znásobený ozvěnou z nákladového prostoru rybářské lodi: „To je všechno,“ a ona se mohla sklonit nad ovládáním ráhna a přesunout koš zpátky nad lodní prostor *Freyi*.

Koutkem oka zachytila tetu Joy – buď celou dobu stála ve dveřích lodní kuchyně, nebo znovu vyšla ven. Měla kamenný výraz a něco v jejím pohledu Kate zarazilo. „Teto?“ šeptla, aniž by věděla, proč šeptá. „Teto, co se stalo?“

Bóje mezi trupy lodí zaskřípěla na protest a Kate se otočila právě ve chvíli, kdy kapitán jedním plynulým pohybem snadno přeskočil zábradlí *Freyi*. Toho dne už viděla aspoň padesát kapitánů a členů posádky dělat to samé, ale on vypadal přirozeně, dokonce až graciózně, jako když Obluda při procházce rezervací ladným skokem překonává padlý strom. Nepřiblížoval se, ale jako by svojí přítomností zaplnil celou palubu. Kate se znovu zahleděla k přídi. Obluda teď seděla, dívala se na ni a čekala na signál.

Muž sklonil hlavu. „Joyce.“

Teta Joy bez výrazu přikývla. „Pane Neamy.“

Zazubil se. Měl širokou pusou přeplněnou velkými bílými zuby. „Meany. Ale už jsem ti říkal, že pro tebe jsem Cal,“ zapředl hlubokým hlasem.

Stáhl si rukavice a hodil je zpátky na svoji loď. Chlapec se zachoval, jako by jejich chycení bylo otázkou života a smrti, což asi bylo. Cal Meany nehnul ani brvou a sledoval ho. Kluk po nich skočil ještě ve vzduchu a sevřel je do jedné ruky, jenomže ztratil balanc a tvrdě dopadl na koleno, jinak by zahučel

až do vody. „Umyj nákladový prostor a palubu,“ řekl mu kapitán, otočil se ke Kate a pohledem sklouzl k jejím prsům. „A ty jsi kdo?“

„Lodmistr,“ odpověděla stroze. „Same!“

„Jo?“ vykoukla ze dveří šedovlasá hlava.

„Musíš vypsát další lístek.“

„Tak to spočítej.“

Odečetla váhu a Sam si ji zapsal. „Pojďte dovnitř, pane...“

„Meany,“ odpověděl kapitán. „Calvin Meany.“

„A nezapomeňte si svoji pitomou povolenku jako ti poslední tři pitomci, co sem přišli a předstírali, že jsou rybáři,“ zabručel starý Sam.

Meany zamířil ke kuchyni a sáhl přitom do zadní kapsy pro peněženku. Teta Joy stála přede dveřmi. Zastavil se a shlédl na ni. „Nerozmyslela sis můj návrh, Joyce? Spolu bychom mohli vydělat kupu peněz, ty a já.“

Teta Joy bez odpovědi ustoupila stranou. Pokrčil rameny. „Promysli si to. Pro nás oba je to správná věc.“ Otevřel dveře a vešel dovnitř.

Kate přenesla pohled ze zavřených dveří k tetě. „Co to mělo znamenat?“

Teta Joy se dívala skrze ni. „Nic.“

„Nic? Jak to myslíš, že nic? O čem to ten chlap mluvil, vy dva spolu vyděláváte peníze? Jak ses s ním seznámila? Co chce?“

„Nic,“ zopakovala teta Joy s kamenným hlasem i výrazem. Otočila se, jako by se chtěla vrátit do kuchyně, ale zaváhala a pak obešla Kate a zamířila na před. Obluda ji sledovala a pak k ní přitápkala, posadila se a opřela se o tetino koleno. Teta jí položila starou, zkroucenou ruku na hlavu.

Kate se zadívala na druhou loď. Chlapec vytahoval kbelíky vody a oplachoval palubu. Zvedl hlavu a zjistil, že ho Kate sleduje. Stáhl ústa do úzké linky. „Na co čumíš?“

K pravoboku přirazila *Joanna C.* a ušetřila Kate odpovědi.

Povolení k rybolovu skončilo toho dne přesně v šest hodin. Poslední ryby uskladnili přesně v půl osmé, ostatní lodě odvezou svůj náklad do Cordovy samy. V deset hodin nabídla lodní kuchyně na *Freye* smažená líčka z platýse v pivním těstíčku. Nesmiřitelné srdce obrovské ryby, temně rudý a drsný kus masa, které mělo jediný účel i úmysl, pořád bilo na zábradlí v šikmě dopadajících paprscích slunce, když se čtyři staré ženy nalodily do svého motorového člunu a zamířily k ústí Amartuq Creeku.

Zvedli kotvu a v Cordově byli v jednu v noci. Kate se Samem si nazuli holínky a oblékli nepromokavé obleky a spolu se třemi zaměstnanci konzervárny slezli do nákladového prostoru, aby naplnili koš, který k nim spustili z ráhna v docích. Jeden koš po druhém vyprazdňovali lodní prostor, a když zmizela i poslední ryba a prázdné podpalubí spláchli hadicí, nasadili zpátky poklopy, natankovali *Freyu* a přesunuli ji do jejího kotviště v malém lodním přístavu, tlouklo to srdce v záři vycházejícího slunce. Rybáři i zaměstnanci konzervárny a obsluha palirového doku, všichni byli uchvázeni jak jím, tak silou přírody, kterou zosobňovalo. Obcházel ho a dávali pozor, aby se ho nedotkli, a uctivě přitom šeptali.

Kate si ten pohled s sebou odnesla až na kavalec v navigační kabině, což pravděpodobně vysvětlovalo její nervy drásající sny.

Ale asi i tohle bylo lepší než ležet a dělat si starosti o toho chlapce na Meanyho lodi nebo přemýšlet o výrazu tety Joy, když se na něho zadívala.

Kate ho pořád nedokázala pojmenovat.